

El Diacrític | Actualitzat el 03/12/2018 a les 23:07

Tornarà el misteri

Primera part: «La destrucció del mite» (subtítol basat en la biografia de dues parts d'Elvis Presley, per Peter Guralnick)

Imatge: Joan Cornellà

Quant de temps invertis en les xarxes socials? I, essent una mica difident, quin temps? L'altre dia arreplegava per la ràdio que Instagram permet saber als usuaris l'estona diària que els engoleix. Encara no ho he comprovat. Certament, em fa por fer-me pena. El locutor explicava que de mitjana hi deixava una hora al dia i que, per tant, en suposaven 365 a l'any. O sigui, que una al costat de l'altra equivalen a 15 dies. Unes vacances. Un centenar de llibres. 365 discos. 16.425 km corrent, 1.460 de passeig i aire fresc. 2 màsters. Els primmirats diran que ben bé ben bé (el reitero expressament, com quan es parla) així no és, però agafa tu l'hàbit de dedicar seixanta minuts al dia a fer una cosa intensament i no et creuràs els resultats.

No ens enganyem: l'ésser humà es passeja tantes hores per allà dintre com en caminar pels vorals de la seva vila. O potser més, veiesquetdic. Fa uns quants lustres ens enfotiem de Second Life, aquell món virtual on alguns hi porten una mena de vida paral·lela a través d'uns personatges que ells mateixos dissenyen. Però, si fa no fot, no són les xarxes socials també un paratge on lluir el millor de nosaltres? Entaforats allà dins compartim el que més ens agrada de la nostra persona. Som, en el fons, una declaració constant i inconscient del què ens agradaria ser. Meditats autoretrats de cantells polits. Anuncis autobombístics.

Tots coneixem algú que primer fa la foto i després, si en té ganes, gaudeix de l'activitat. És una promo constant, com la de les celebritats, que a vegades requereix enfil·lar-se a una muntanya, pedalar un trosset, posar la cara adequadament assajada, conjuntar-se amb una roba agraciada, engrapar un llibre i, no ho oblidem, acribillar-se a fotos per tal de seleccionar-ne una i llavors editar-la. Vaja, que el concepte de xarxa hi va com la faixa a la cintura: no solament ens lliga amb els altres sinó també amb nosaltres mateixos, fent-nos esclaus del perfil que hi mostrem. Ja ho deia Elvis (Aaron) Presley: «és molt dur estar a l'altura de la teva imatge». Marededéu si ha de costar, mantenir la reputació enlairada quan has sembrat a base de bé una aparença estudiada

sobre la teva persona. Un moviment en fals, un petit *descuido*, i adéusiau al treball premeditat que tanta dedicació implica.

L'anterior frase, que ara jau en el llibre-que-algun-dia-llegiré sobre la biografia d'El Rei, va ser escupida per ell al 1972 en una roda de premsa tot elucubrant els obstacles que acompanyaven la fama.

Éren altres temps. Aleshores només sabíem de les proeses dels altres si les feien molt grosses i hi havia algun mitjà *in situ* per cobrir-les. La tele i la premsa servien de filtre i altaveu a qualsevol casa.

Éren temps dels altres. Els que hem viscut la recent revolució tecnològica sabem de sobres que aquest tarannà s'ha esfumat en menys d'una dècada. Les xarxes socials i l'estreta relació amb els dispositius electrònics han esbargit l'antiga pràctica comunicativa com el túnel de Bracons la boira.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=rIPazQMcNW8>

És psicològicament ardu desempallegar-se del telèfon mòbil. Aquesta navalla suïssa 2.0 ens ha convertit en éssers localitzables arreu tostemps. Tenim el món a la butxaca i el món ens hi té a nosaltres. El mateix podem dir de la feina. No ens estranyi que cada vegada aflorin més vídeos d'elaboració professional (alguns amb fins comercials, els molt hàbils) obviant el vincle exagerat que hi tenim. Ens encanta compartir-los amb un cop de cap afirmatiu. Però com en tantes altres coses, pequem d'hipòcrites i seguim sent un «hauria de» que va desfilant mes a mes sense acabar de.

Que els *smartphones*, les *tablets* i demés condicionin els oficis tampoc em sembla tan malament. El fi de la tecnologia és facilitar-nos la vida i a vegades ens l'hem de guanyar navegant (a contracor) pel riu del comerç. El disseny de la indústria no està a les nostres mans i no hi podem fer res. Ara bé, una bona part d'aquest enganxament tàctil té a veure amb un èxit més social que professional i crec que ens ho podríem estalviar.

En aquest sentit, tinc esperança. L'evolució no descansa i desprendre'ns d'aquesta pràctica serà una modificació natural en la nostra conducta. Hem sobrepassat els límits i ens n'anem adonant. Igual que les costums religioses, la indústria alimentària o el mercat farmacèutic han esdevingut debat popular i s'estan reconsiderant pel bé de les persones, també hi haurà un canvi en l'ús de les xarxes socials. Estem a la vora del penya-segat però som prou espavilats per fotre el salt enrere i no endavant.

Reular serà avançar. No tot està perdut.

Tornarà el misteri.

[segona i última part, «La construcció de la persona», la setmana vinent]

*«El món és un escenari on cadascú juga un paper.
Tu llegies les línies, sempre entrant a temps.
Deies que m'estimaves però menties. Malauradament
l'escenari és buit i, al meu voltant, ja no hi queda res.»*

Fragments de la cançó *Are You Lonesome Tonight?* cantada per Elvis Presley (composada per Roy Turk i Lou Handman).